

Sèrie 1

1.1.

(1,5 punts)

Es coneix com a graella de programació el conjunt de programes de ràdio o televisió que s'emeten durant un període determinat i que estan estructurats amb un horari definit. Amb aquesta informació, l'espectador sap a quina hora comença i acaba un programa determinat. Generalment, la graella de programació d'una cadena o emissora va canviant en funció de l'època de l'any. A més, la setmana se segmenta en dos blocs: de dilluns a divendres i caps de setmana.

1.2.

(1,5 punts)

Target és aquell grup de persones que, per raó de les seves qualitats i característiques, tenen un alt potencial, o hi ha una alta probabilitat que puguin arribar a ser consumidors d'un determinat producte o servei. En aquest sentit, en l'àmbit publicitari és fonamental tenir clar a quin públic o *target* es vol fer arribar un determinat producte o servei. També es pot anomenar públic objectiu o públic potencial.

1.3.

(1,5 punts)

El globus és el contenidor de les locucions dels personatges que parlen, la procedència dels quals s'indica amb una cua, una ratlla o una delta invertida dirigida a l'emissor de la locució.

L'onomatopeia és la representació gràfica de la traducció fonètica d'un so determinat en el còmic. Al llarg de la història del còmic, les onomatopeies més habituals s'han anat consensuant a través d'autors i països, de manera que s'han convertit en un llenguatge gairebé universal.

Opció A

2.1.

(3 punts)

Les redaccions poden ser molt diverses. Per això, es valorarà en la resposta la bona estructuració i exposició de les idees bàsiques i la capacitat de desenvolupar un discurs narratiu clar i sintètic en referència a l'anàlisi de la imatge. Dins de la valoració de la competència d'analitzar visualment la imatge, s'avaluarà positivament l'abundant utilització de terminologia pròpia de la matèria i la comprensió d'allò que es demana.

Els conceptes mínims que han d'estar presents a la redacció són:

Context de la fotografia: aquesta imatge pertany a una sèrie de fotografies de Sebastião Salgado fetes a Kuwait l'any 1991, quan les tropes de Saddam Hussein van incendiar uns 700 pous petrolífers.

Estructura dels elements que componen la imatge: ens trobem davant una imatge en la qual la immobilitat del bomber contrasta amb la força absoluta i la magnitud de la tragèdia i l'esforç extenuant del protagonista. Es pot percebre una lleugera asimetria de la composició dels elements, on el bomber protagonista (esquerra) es desploma a terra recolzant-se a la roda del camió, que apareix a la dreta en segon terme. La mirada perduda del protagonista ajuda a crear tensió a l'escena i centra l'atenció de l'espectador en la seva cara, coincidint en el punt d'intersecció superior esquerre (regla dels tres terços).

Valoració cromàtica: des de la perspectiva cromàtica es pot apreciar un blanc i negre de gran contrast que permet ressaltar l'expressivitat de la cara del protagonista, el seu cansament i la seva desconsolada renúncia a l'acció. Aquesta fotografia podria haver-se fet en color i hauria estat força espectacular pel contrast dels colors càlids (el desert i els nombrosos incendis dels pous petrolífers), però el fet de no utilitzar el color centra més l'atenció de l'espectador sobre la història que es vol explicar.

Les textures: el lleuger contrast entre la textura ondulada dels pantalons i la textura llisa que barreja suor i petroli de la samarreta contribueix a comunicar la sensació de desesperació. La brutícia del petroli, a més de poder observar-se en les petites gotes a la pell del bomber, també s'aprecia en la rugositat de la roda i el terra.

2.2.

(2 punts)

Es tracta d'una imatge en pla americà i angulació lleugerament picada.

El pla americà és un pla que enquadra la figura humana des del cap fins als genolls. S'anomena *americà* perquè era un pla força habitual a les pel·lícules clàssiques de l'oest, que volien mostrar als espectadors el cos dels personatges amb les pistoles. Per aquest motiu, es va decidir allargar el pla mitjà fins als genolls.

L'angulació de la fotografia és lleugerament picada, ja que la càmera no es troba del tot a l'altura dels ulls del personatge. La càmera enregistra la imatge a una altura superior als ulls (en cas de persones) o de l'altura mitjana (en cas d'objectes). Aquest tipus d'angulació es fa servir per transmetre a l'espectador que algú és inferior i innocent o, com en aquest cas, que està absolutament sobrepassat per les circumstàncies.

Altres angulacions possibles poden ser: normal, contrapicat, nadir o zenital.

2.3.

(2 punts)

Els gèneres fotogràfics són categories o divisions que classifiquen les obres fotogràfiques tenint en compte diferents factors com poden ser la temàtica, la tècnica, el subjecte, etc. La seva finalitat és aportar una senzilla classificació amb trets definits i estandarditzats.

Tot i que podríem trobar desenes de gèneres fotogràfics, a continuació exposem les classificacions més comunes i identificables:

Fotografia artística

Fotografia científica

Fotografia de paisatge

Fotografia publicitària

Fotografia de moda

Fotografia de viatges

Fotografia de natura

Fotografia aèria

Fotoperiodisme

Retrat

Opció B

2.1.

(3 punts)

Es tracta de dibuixar una sèrie de nou dibuixos. S'ha de valorar que l'alumne ha entès i sap aplicar els tipus de plans demanats, els quals han d'estar correctament realitzats i identificats, bé amb el nom complet o amb les abreviatures habituals. Es valorarà la qualitat gràfica en la realització dels dibuixos i la coherència narrativa, és a dir, el fil conductor.

2.2.

(2 punts)

À bout de souffle (Jean-Luc Godard, 1960) pertany a la *nouvelle vague*.

La *nouvelle vague* és un moviment cinematogràfic francès sorgit a finals de la dècada de 1950. El nom prové del títol d'un article del setmanari francès *L'Express* (3 d'octubre de 1957) on la periodista Françoise Giroud descriu la joventut francesa com una generació que pensa i actua al marge de les lògiques socials i polítiques tradicionals condicionades per la guerra freda i la guerra d'Algèria. Són joves que posseeixen una sensibilitat en perfecta sintonia amb la nova proposta cinematogràfica, que per osmosi assumeix el nom de *nova onada* (*nouvelle vague*).

Majoritàriament, es tractava de curtsmetratges realitzats per joves cinèfils, que havien format el seu gust a la sala de projecció de la Cinémathèque Française (creada per Henri Langlois i Georges Franju) i l'havien expressat en les pàgines de la revista de crítica cinematogràfica *Cahiers du Cinéma* (fundada per André Bazin).

La nova manera de llegir i pensar el cinema troba la seva consagració nacional i internacional amb l'èxit de *Les quatre cents coups* (François Truffaut, 1959) al Festival de Cannes i *À bout de souffle* (Jean-Luc Godard, 1960) al Festival de Berlín. Es tracta de dos llargmetratges que s'esforcen per testimoniar en temps real la immediatesa de l'esdevenir. Totes dues pel·lícules estan rodades amb mitjans improvisats, al carrer, en pisos. Es tracta d'una nova generació despreocupada i inquieta que caracteritza les obres d'altres cineastes més o menys contemporanis com Jacques Rivette, Claude Chabrol, Éric Rohmer, Agnès Varda, Jacques Demy, Louis Malle, Jean Rouch o Roger Vadim.

2.3.

(2 punts)

Els efectes sonors es defineixen, en primera instància, com el llenguatge de les coses. Alguns autors parlen d'efectes especials. Són un conjunt de formes sonores representades per sons inarticulats de fonts sonores naturals o artificials que ens evocuen objectivament i subjectivament la realitat.

Els naturals són aquells captats en allò que anomenem la realitat referencial i representen o es corresponen amb la seva font sonora (un ocell, un tren...). Els efectes sonors artificials requereixen un especialista, com abans, o un tractament acústic al laboratori, com es fa en l'actualitat.

La història dels efectes sonors comença a l'antiguitat, al teatre clàssic. Ja al primer teatre culte de la història, el grec, solien utilitzar sorolls per representar els estats d'ànim dels personatges (el tro, que l'audiència descodificava com la ira, o el so d'una arpa, que comunicava el sentiment de l'amor). Durant molts anys, els efectes seguien acompanyant les representacions teatrals de diversos gèneres fins que la seva utilització es va anar incorporant de mica en mica als nous mitjans de comunicació: cinema, ràdio, televisió i Internet.